

Lieta C-518/08

Fundación Gala-Salvador un Dalí Visual Entidad de Gestión de Artistas Plásticos (VEGAP)

pret

Société des auteurs dans les arts graphiques et plastiques (ADAGP) u.c.

(Tribunal de grande instance de Paris
lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Tiesību aktu tuvināšana — Intelektuālais īpašums — Autortiesības un blakustiesības — Tālāk pārdošanas tiesības par labu mākslas oriģināldarba autoram — Direktīva 2001/84/EK — Tālāk pārdošanas tiesību labuma guvēji pēc darba autora nāves — Jēdziens “tiesīgie mantinieki” — Valsts tiesiskais regulējums, kas 70 gadus pēc nāves saglabā tiesības par labu tikai autora mantiniekiem, izslēdzot testamentāros mantiniekus un tiesību pārņēmējus — Atbilstība Direktīvai 2001/84

Ģenerālvokātes E. Šarpstones [*E. Sharpston*] secinājumi, sniegti 2009. gada 17. decembrī I - 3093

Tiesas (trešā palāta) 2010. gada 15. aprīļa spriedums I - 3111

Sprieduma kopsavilkums

Tiesību aktu tuvināšana — Autortiesības un blakustiesības — Direktīva 2001/84 — Tiesību mantinieki, kam ir mākslas oriģināldarba tālāk pārdošanas tiesības pēc tā autora nāves (EKL 95. pants; Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/84 6. panta 1. punkts)

Direktīvas 2001/84 par tālākpārdošanas tiesībām par labu mākslas oriģināldarba autoram 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā tāda valsts tiesību norma, ar kuru tālākpārdošanas tiesības rezervētas vienīgi mākslinieka likumiskajiem mantiniekiem, izslēdzot testamentāros mantiniekus. Tādējādi iesniedzējtiesai ar mērķi piemērot valsts tiesību normu, ar kuru transponēts minētais 6. panta 1. punkts, ir pienācīgi jāņem vērā visi atbilstošie noteikumi, kuru mērķis ir atrisināt tiesību kolīziju jautājumā par tālākpārdošanas tiesību nodošanu mantošanas ceļā.

Direktīvas 2001/84 pieņemšanai ir dubults mērķis, proti, pirmkārt, nodrošināt, lai grafisko vai plastisko darbu autori gūtu dalību savu mākslas oriģināldarbu ekonomiskajos panākumos un, otrkārt, izbeigt konkurences traucējumus mākslas tirgū, jo tālākpārdošanas

tiesību maksājumu samaksa noteiktās dalībvalstīs var izraisīt to, ka mākslas darbi tiek pārdoti dalībvalstīs, kurās tālākpārdošanas tiesības netiek piemērotas. Lai gan Savienības likumdevējs ir vēlējis, lai autora tiesīgie mantinieki pēc viņa nāves pilnā mērā baudītu tālākpārdošanas tiesības, tas tomēr atbilstoši subsidiaritātes principam nav uzskatījis par atbilstošu ar minēto direktīvu iejaukties dalībvalstu mantojuma tiesību jomā, tādējādi atstājot katrai no tām pienākumu noteikt to personu kategorijas, kuras atbilstoši valsts tiesībām var uzskatīt par tiesīgajiem mantiniekiem. Līdz ar to dalībvalstīm ir atļauts izdarīt pašām savu likumdošanas izvēli, lai noteiktu to personu kategorijas, kuras var baudīt tālākpārdošanas tiesības pēc mākslas darba autora nāves.

(sal. ar 27., 32., 33. un 36. punktu un rezolūtivo daļu)